

După lucrarea lui John Bunyan

Călătoria Pelerinului

Partea 3-a

Adaptare de Edward Duncan Hughes

Ilustrații de Lazarus

Traducere de Ana Ionesi și Semida Pop

Editura de Bible for Children

www.bibleforchildren.org

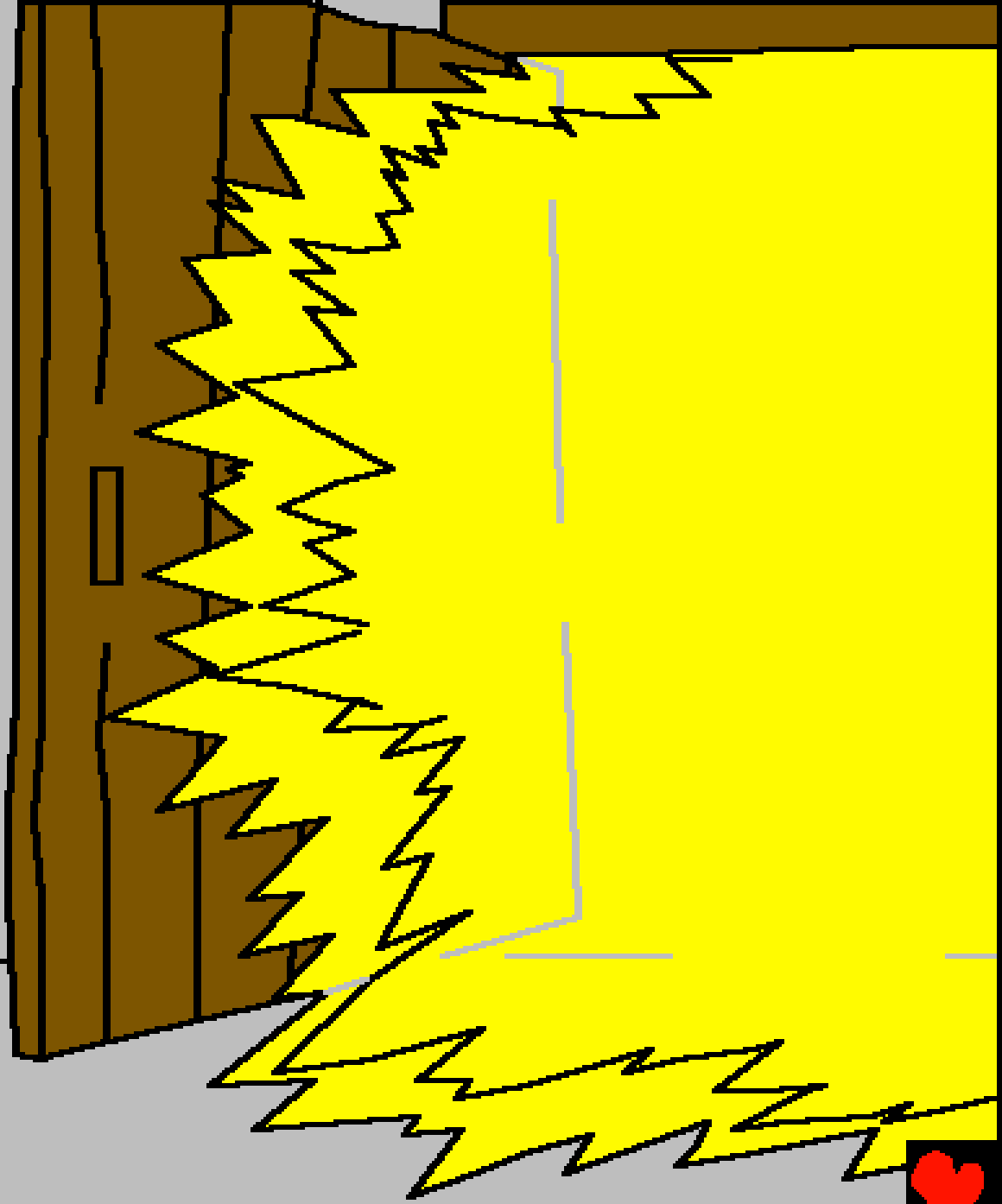
©2020 Bible for Children, Inc.

Drepturi: Aveți toate drepturile de a copia sau a tipări această poveste atâta timp cât nu le veți vinde pentru bani.

"O ușă deschisă este stabilită în fața ta și nimeni nu o poate închide", i-a spus Bunătatea lui Pelerin. "Dar de ce ai venit singur?"

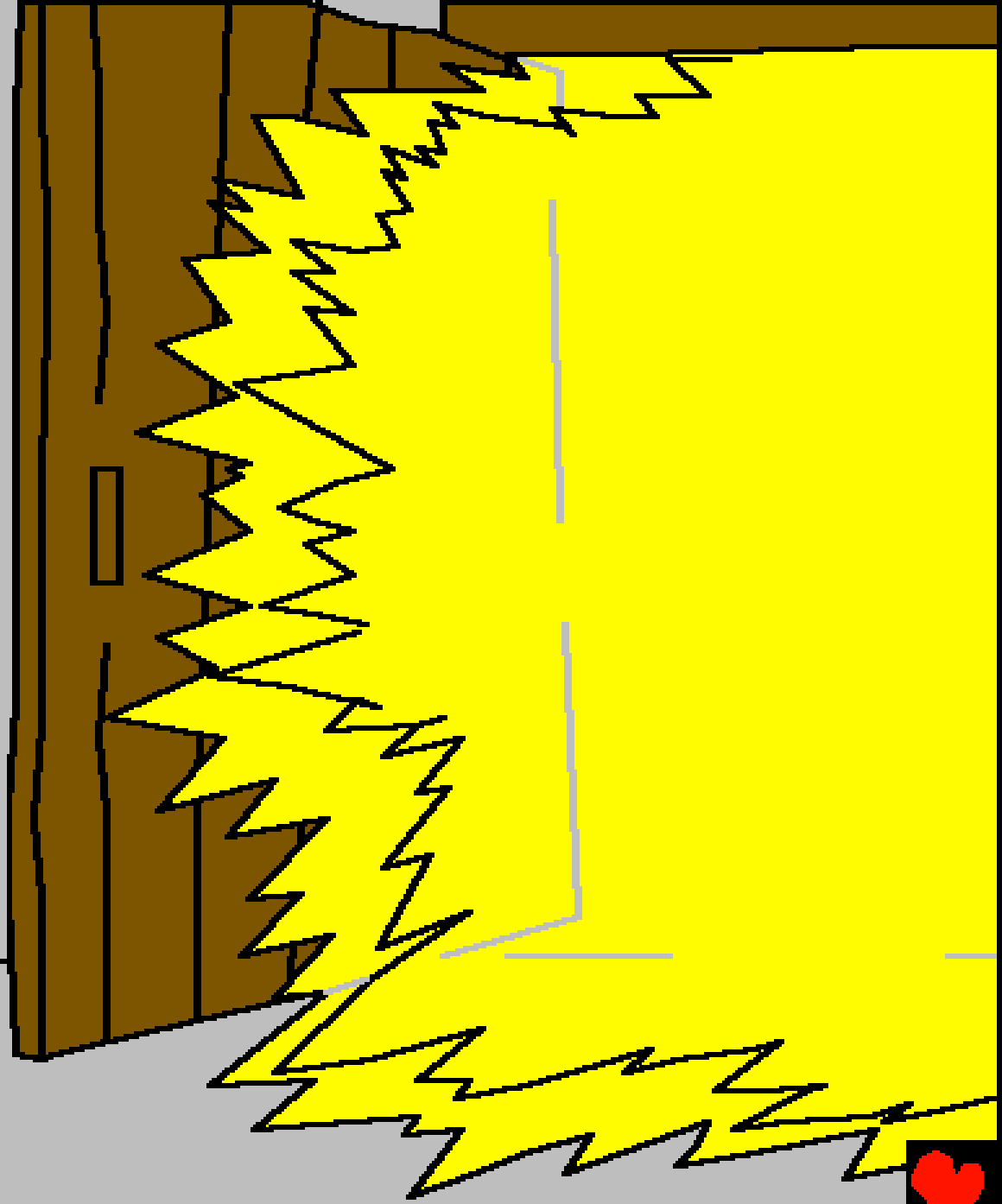
"Pentru că niciunul dintre vecinii mei nu și-a văzut pericolul așa l-am

văzut eu pe al meu," a răspuns Pelerinul.

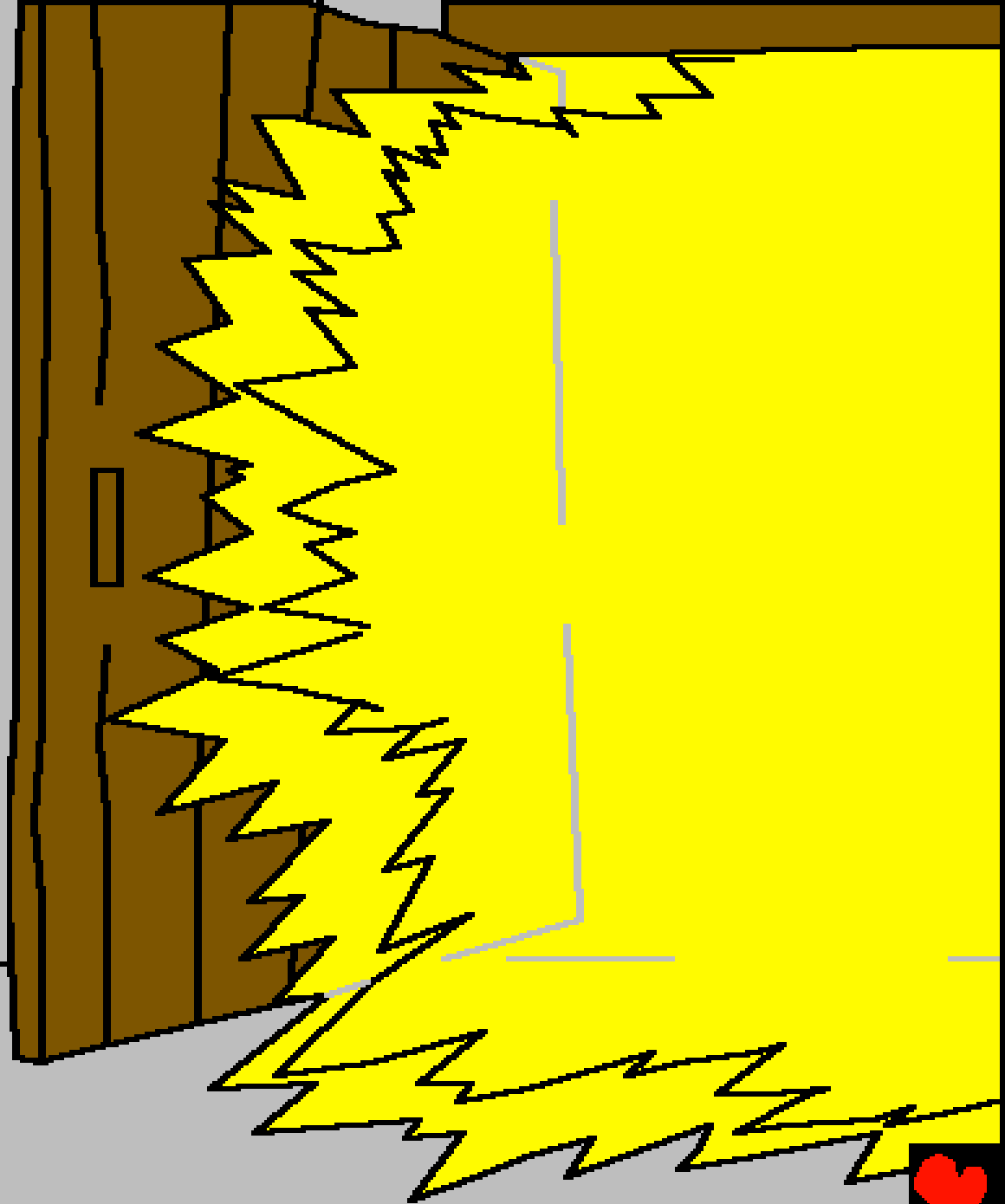
Apoi Pelerinul i-a spus lui Bunătate despre soția și copiii săi care l-au batjocorit; cum Ușuratic a început apoi s-a întors; și că el nu a fost mai bun decât Ușuratic, din moment ce el însuși s-a deplasat de pe

drum după sfatul domnului Înțeleptul Lumii.

"Este mai bine să mor decât să stau aici și să vorbesc cu Domnul meu", a concludus Pelerinul. "Dar oh, ce favoare este pentru mine, că eu am fost primit să intru aici." "Toți cei care vin nu sunt nicidecum alungați",

I-a asigurat Bunătate

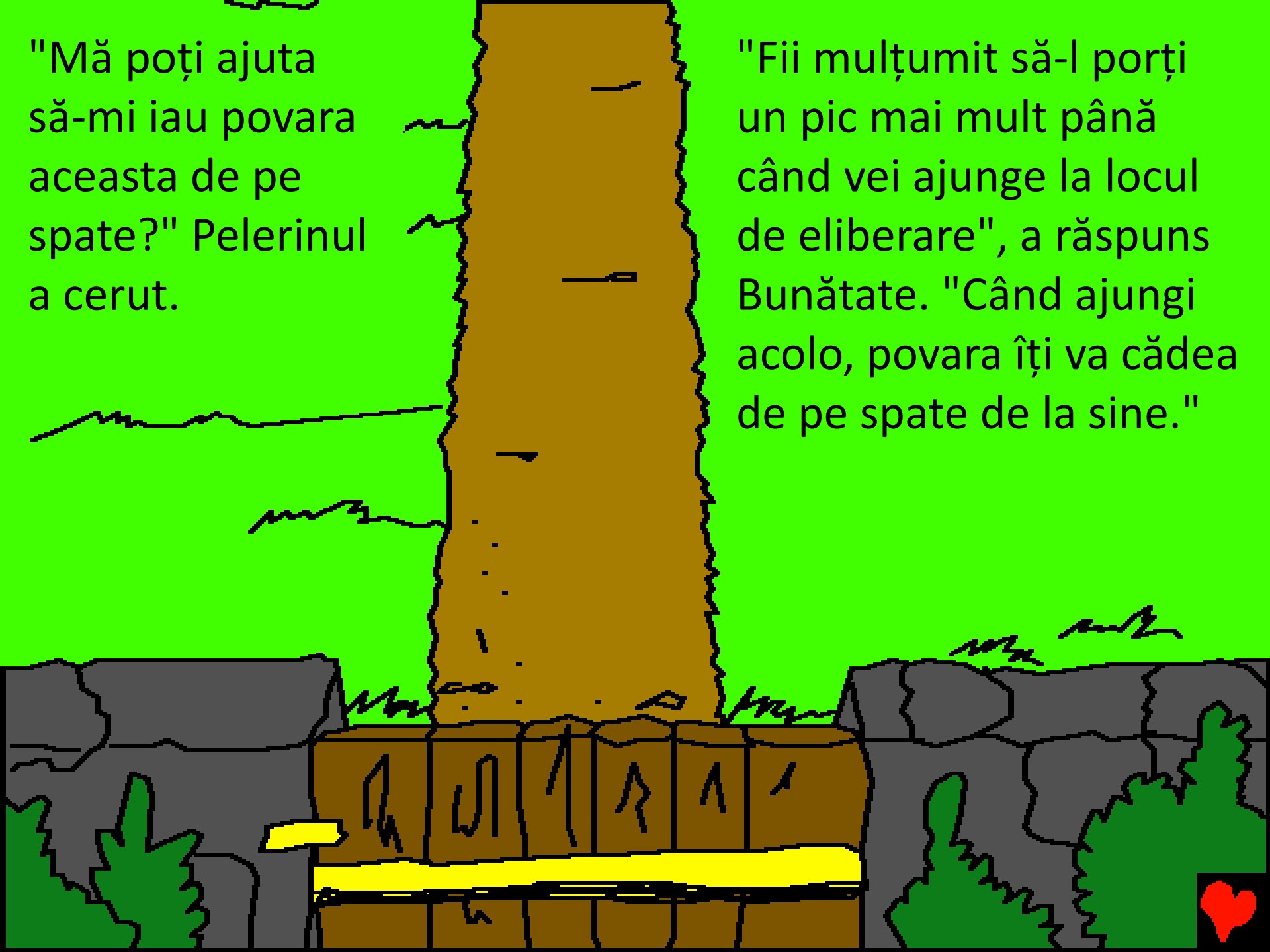
Bunătate i-a arătat
lui Pelerin
următoarea etapă
din călătoria sa.

"Calea este dreaptă și
îngustă", a subliniat el.
"Următoarele căi greșite
sunt strâmbe și largi.
Deși aceste căi greșite
sunt în apropiere, calea
cea dreaptă este
întotdeauna dreaptă și
îngustă."

"Mă poți ajuta să-mi iau povara aceasta de pe spate?" Pelerinul a cerut.

"Fii mulțumit să-l porți un pic mai mult până când vei ajunge la locul de eliberare", a răspuns Bunătate. "Când ajungi acolo, povara îți va cădea de pe spate de la sine."

Pelerinul s-a pregătit pentru următoarea parte a călătoriei.

"Veți veni în curând la casa unui om pe nume Tălmăcitorul", a spus Bunătate. "El vă va arăta lucruri minunate. Spunând adio la Bunătate, Pelerinul a plecat din nou pe drum.

Ajungând la casa
Tălmăcitorului,
Pelerinul a fost
primit cu căldură.
"Intră", a spus
Tălmăcitorul. "Îți voi
arăta lucruri care
vor fi profitabile
pentru tine." După
ce a aprins o
lumânare,
Tălmăcitorul l-a
condus pe Pelerin
într-o cameră
privată.

Poza unui bărbat
atârna pe perete.
Ochii lui priveau spre
cer; Cartea cea mai
bună era în mâinile
sale; legea adevărului
era scrisă pe buzele
sale; și, lumea era în
spatele lui. Era așezat
ca și cum făcea o
rugămintă cu
oamenii; și o coroană
de aur atârnată
deasupra capului.

"Domnul l-a autorizat pe acest om să fie călăuza ta în toate dificultățile care-ți stau înaintea", a spus Tălmăcitorul. "Ține minte ce-ți arăt, amintește-ți ce vezi aici. Alții se vor preface că vor să te conducă mai bine, dar drumul lor te va duce la moarte."

Pelerinul a fost dus apoi într-o cameră mare plină de praf. Un om a început să măture atât de mult încât Pelerinul era aproape sufocat de praf. "Adu apă și stropește camera",

i-a poruncit Tălmăcitorul la servitoare. În curând camera a fost curățată.

"Ce înseamnă asta?" Pelerinul a întrebat. "Camera este inima unui om care niciodată nu se curățește prin Evanghelie", a spus Tălmăcitorul. "Primul măturător reprezintă legea. Aproape că te-ai înecat.

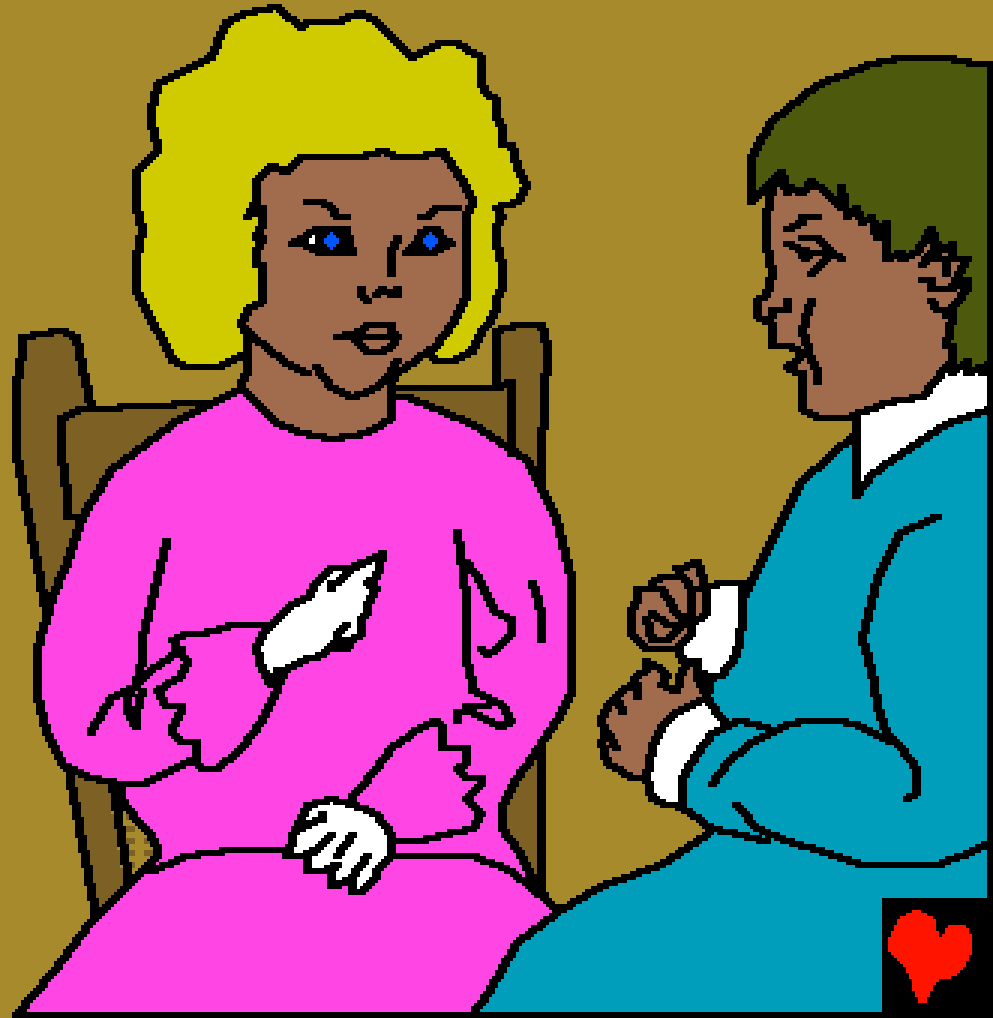
Aceasta arată că legea stârnește păcatul, dar nu îl curăță".

"Dar fata care a stropit apa
pentru a liniști praful reprezintă
puterea Evangheliei
care-ți face inima
și sufletul curate
și potrivite pentru ca
Regele Slavei să
locuiască în ea", a
încheiat Tălmăcitorul.

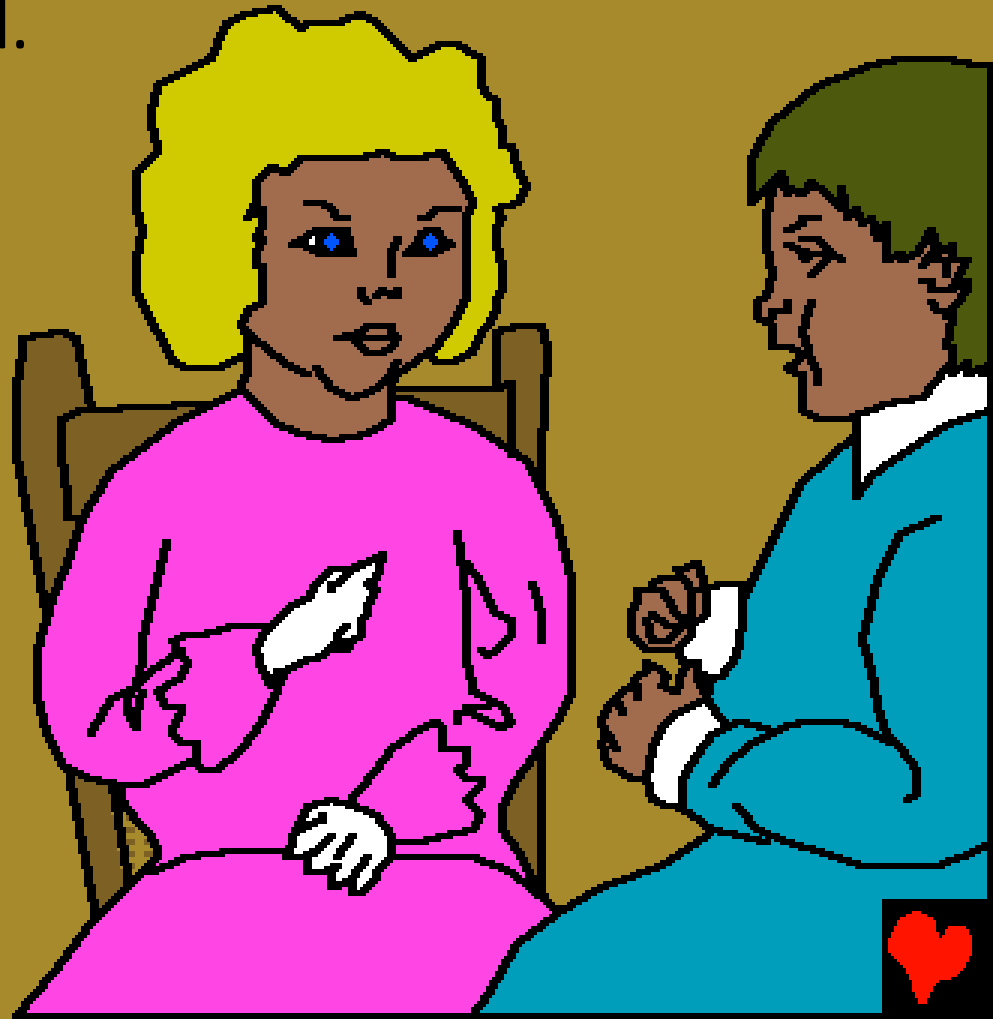

"Acestea sunt Răbdare și Nerăbdare", a explicat Tălmăcitorul. "Răbdarea este foarte liniștită, dar Nerăbdare este foarte nemulțumit." El i-a spus lui Pelerin că Răbdare este dispus să aștepte lucrurile bune promise de el, dar Nerăbdare le cere pe toate acum. Profesorul copiilor a venit și i-a dat lui Răbdare o pungă mare de comori bogate.

Nerăbdare a râs de Răbdare și a adunat comorile. Dar curând au dispărut și hainele lui Nerăbdare au devenit cârpe. "Explicați mai departe", a întrebat Pelerinul.

"Nerăbdare este ca persoana lumească care spune, "O pasăre în mână este în valoare de două păsări în tufiș." Răbdarea nu dorește lucrurile care sunt acum, ci așteaptă darurile glorioase ale lui Dumnezeu în timpul lui Dumnezeu."

Din nou, Tălmăcitorul a luat mâna lui Pelerin și l-a condus într-o altă parte a casei, unde un foc feroce ardea puternic lângă un perete. Un bărbat a aruncat cu apă pe foc pentru a-l stinge - dar focul a crescut în ciuda eforturilor sale.

"Acest foc este lucrarea harului lui Dumnezeu care arde în inimile oamenilor", a spus Tălmăcitorul. "Diavolul aruncă apă să-l stingă. Iată de ce nu reușește." I-a arătat lui Pelerin cealaltă parte a zidului. Acolo, un om a turna ulei pe foc.

"Acesta este Hristos!" Profesorul i-a spus Pelerinului. "El își menține lucrarea în inimile oamenilor cu uleiul harului Său. Zidul de acolo vă arată cât de greu este pentru cei ispitiți de Diavol să vadă cum Hristos lucrează în continuu la inimile oamenilor. "

Următoarea priveliște pe care
Pelerinul a văzut-o a fost un palat
impunător. În jurul crenelurilor a
văzut oameni mergând.

Purtau haine aurii.

"Putem intra acolo?"

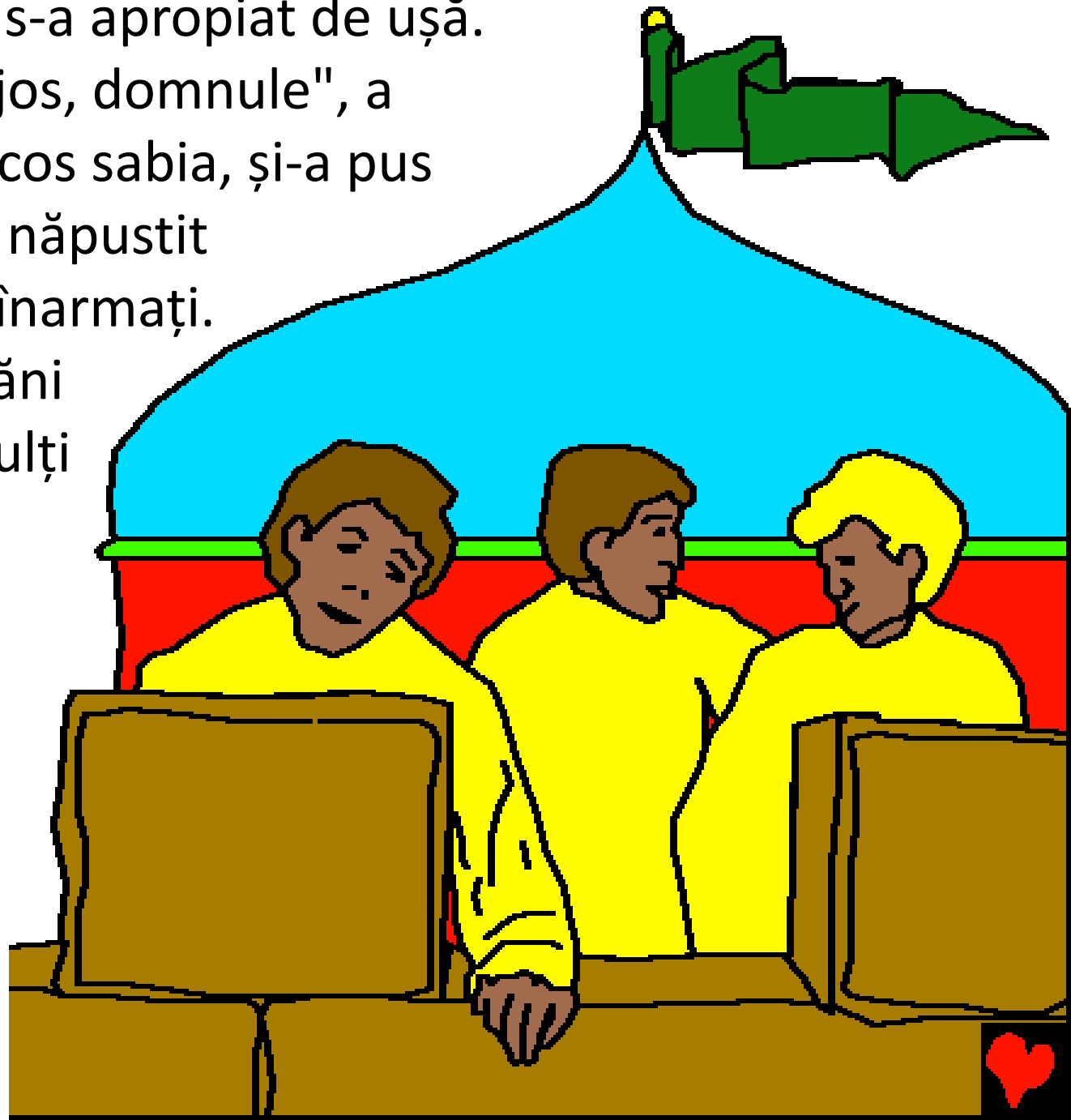
Pelerinul a cerut.

O mare gloată de oameni stăteau la ușa palatului, dorind să intre, dar se temeau să o facă din cauza oamenilor înarmați care stăteau între ei și ușă. Portarul avea o carte și un pix gata să înregistreze numele celor care intrau.

Un bărbat hotărât s-a apropiat de ușă.
"Pune-mi numele jos, domnule", a spus el. Apoi și-a scos sabia, și-a pus casca pe cap și s-a năpustit asupra oamenilor înarmați.
El a primit multe răni dar a și rănit pe mulți alții - dar el s-a împins înainte și a intrat în palat.

Imediat după ce omul victorios a ajuns la ușa palatului, un cor de voci ale celor care au pășit pe creneluri în haine de aur au strigat: "Poftiți, intrați. Slava Eternă veți câștiga."

Cu bucurie a intrat
bărbatul. Curând și el
a fost îmbrăcat în
aur, bătăliile și rănilile
sale uitate în
fericirea noii sale
case. Curând și el s-a
alăturat cântecului
de laudă și bucurie
care a umplut aerul
și s-a revărsat până la
urechile Pelerinului.

Revenind la Tălmăcitor, Pelerinul a zâmbit. "Cred că știu deja ce înseamnă acest lucru", a spus el. S-a uitat din nou la frumosul palat și la locuitorii săi cu haine strălucitoare. "Acum lasă-mă să merg și eu acolo", a cerut el.

Dar Tălmăcitorul a dorit să-i arate lui Pelerin alte lucruri utile. L-a dus pe Pelerin într-o cameră întunecată unde stătea un om într-o cușcă de fier. Bărbatul se uitat cu tristețe la pământ, suspinând ca și cum i-ar fi fost frântă inima.

"Cine ești tu?"
Pelerinul l-a
întrebat pe om.
"Am fost odată un
om religios,
așteptându-mă
fericit să ajung în
orașul ceresc", a
răspuns bărbatul.
"Acum sunt un om
disperat, închis în
această cușcă de
fier. Nu pot să
ies."

"Am păcătuit
împotriva luminii
Cuvântului și a
bunătății lui
Dumnezeu", i-a
spus bărbatul din
cușcă lui Pelerin.
"Pentru dorință,
plăcere și poftă,
am întristat pe
Duhul Sfânt și El a
dispărut. L-am
ispitit pe Diavol și
acum nu mă pot
pocăi."

"O să-ți mai arăt un singur lucru, apoi vei merge pe drumul tău", a spus Tălmăcitorul. Apoi l-a condus pe Pelerin într-o cameră în care un bărbat se trezi din somn. Bărbatul se cutremura și tremura în timp ce se îmbrăca.

"De ce tremură?"
Pelerinul a șoptit.
Omul a răspuns.
"Tocmai am visat
despre judecata
finală a lui
Dumnezeu", a spus
el. "A fost îngrozitor.
Toți cei care au trăit
vreodată erau acolo.
Unii au fost duși în
rai, dar eu am fost
lăsat la urmă."

"Aceste lucruri m-au pus în speranță și frică", i-a spus Pelerinul Tălmăcitorului. În timp ce Pelerinul se pregătea să plece, Tălmăcitorul s-a rugat:

"Mângâietorul să fie mereu cu tine, bunule Pelerin, să te îndrume în felul care duce la Cetatea Strălucită".

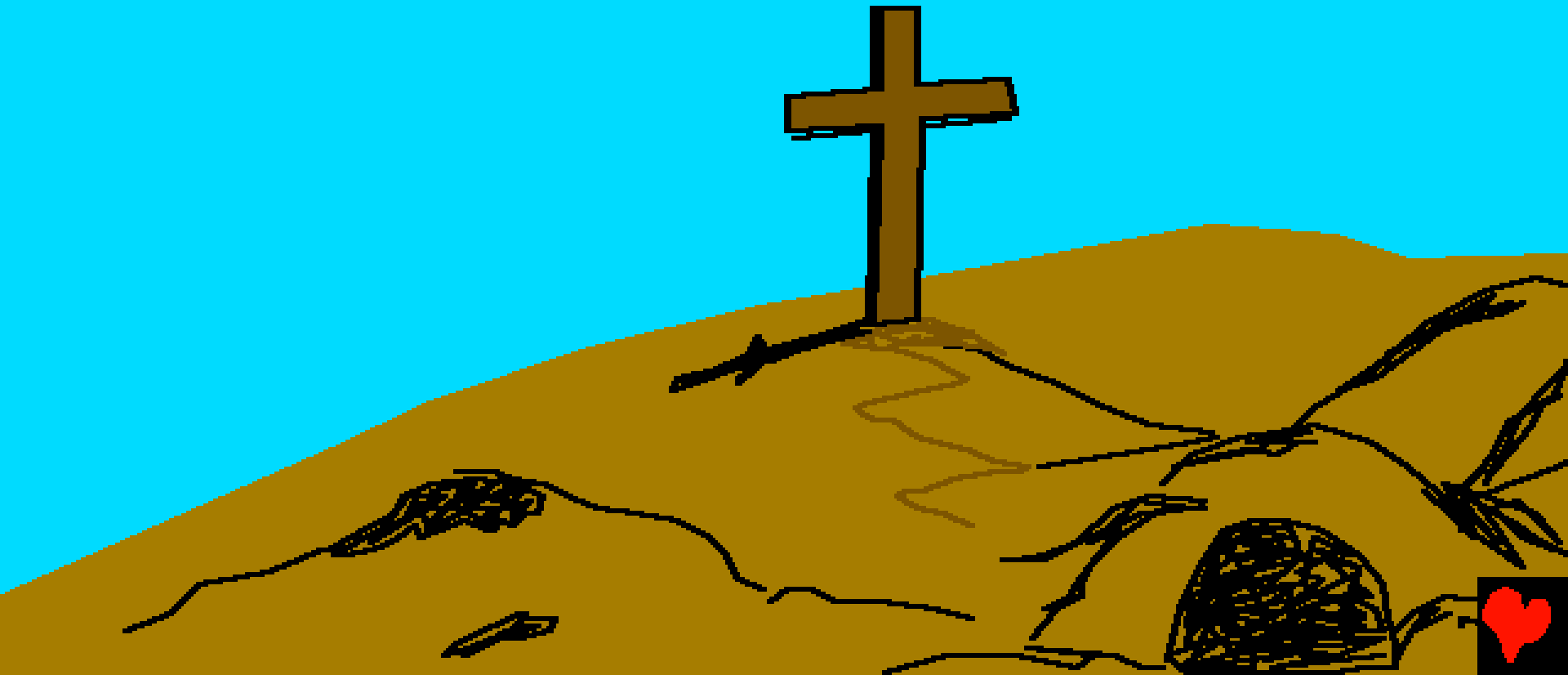

Autostrada pe care a urmat-o Pelerinul a fost împrejmuită de fiecare parte, cu un zid. Zidul avea un nume. Se numea Mântuire. Deși drumul se încercuia în sus, Pelerinul fugea în dorința lui să meargă sus. A fost o călătorie dificilă din cauza marii poveri pe care Pelerinul o purta pe spate. Dar s-a grăbit până a ajuns pe un deal.

O cruce stătea acolo și, puțin sub cruce, un mormânt ca o peșteră.

Când Pilgrim a ajuns la cruce, povara lui i-a căzut de pe spate și s-a rostogolit jos pe deal și a dispărut în mormânt. Creștin, pentru că acesta-l era acum numele lui, nu și-a mai văzut niciodată povara. S-a uitat la cruce cu uimire, cu lacrimi recunoscătoare care îi curgeau pe față.

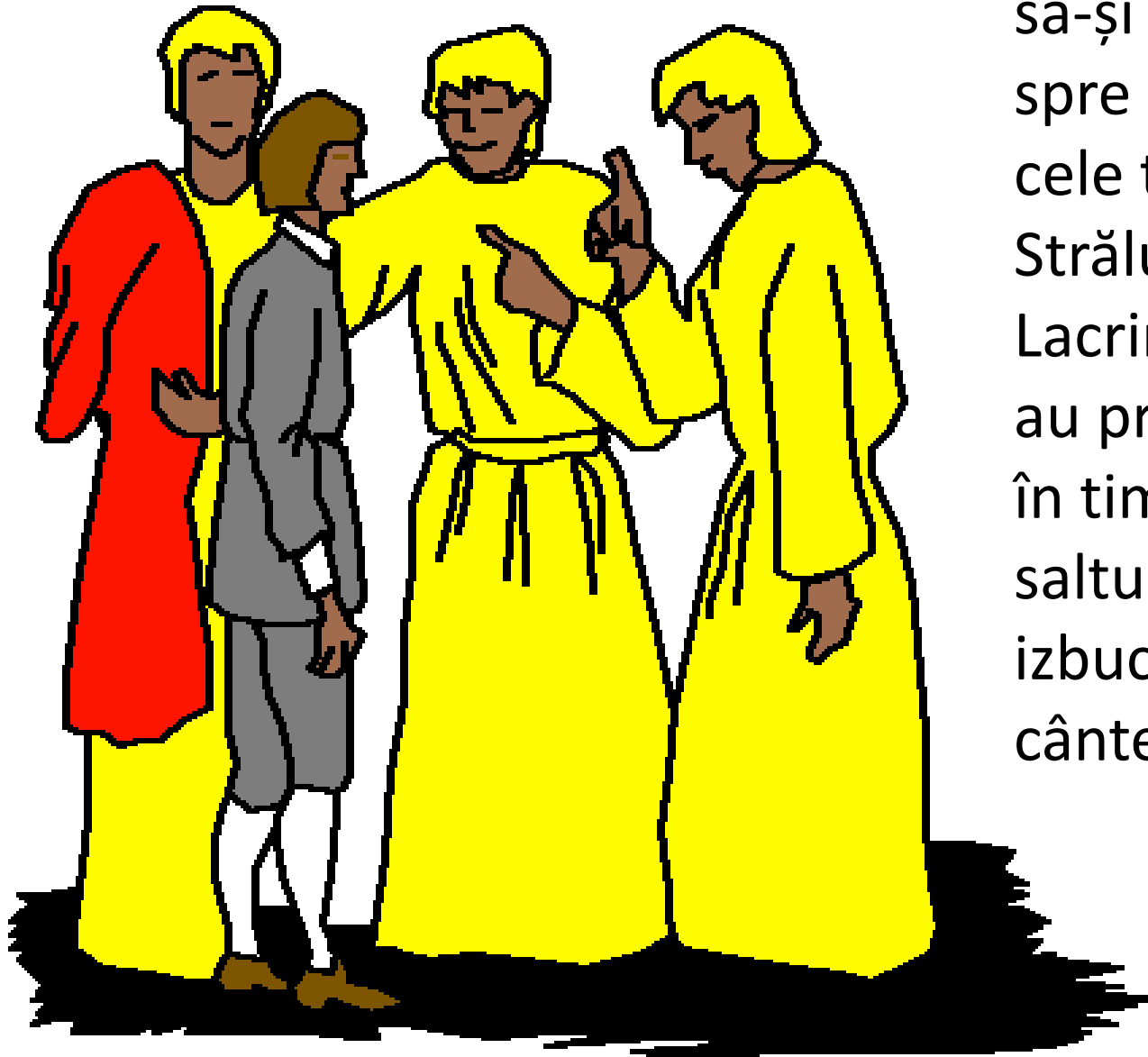
În timp ce Creștinul plângea, trei dintre Cei Strălucitori l-au salutat. "Pacea fie peste tine", a spus primul. "Păcatele tale îți sunt iertate." Al doilea, l-a dezbrăcat de zdrențe și l-a îmbrăcat cu alte schimburi de haine.

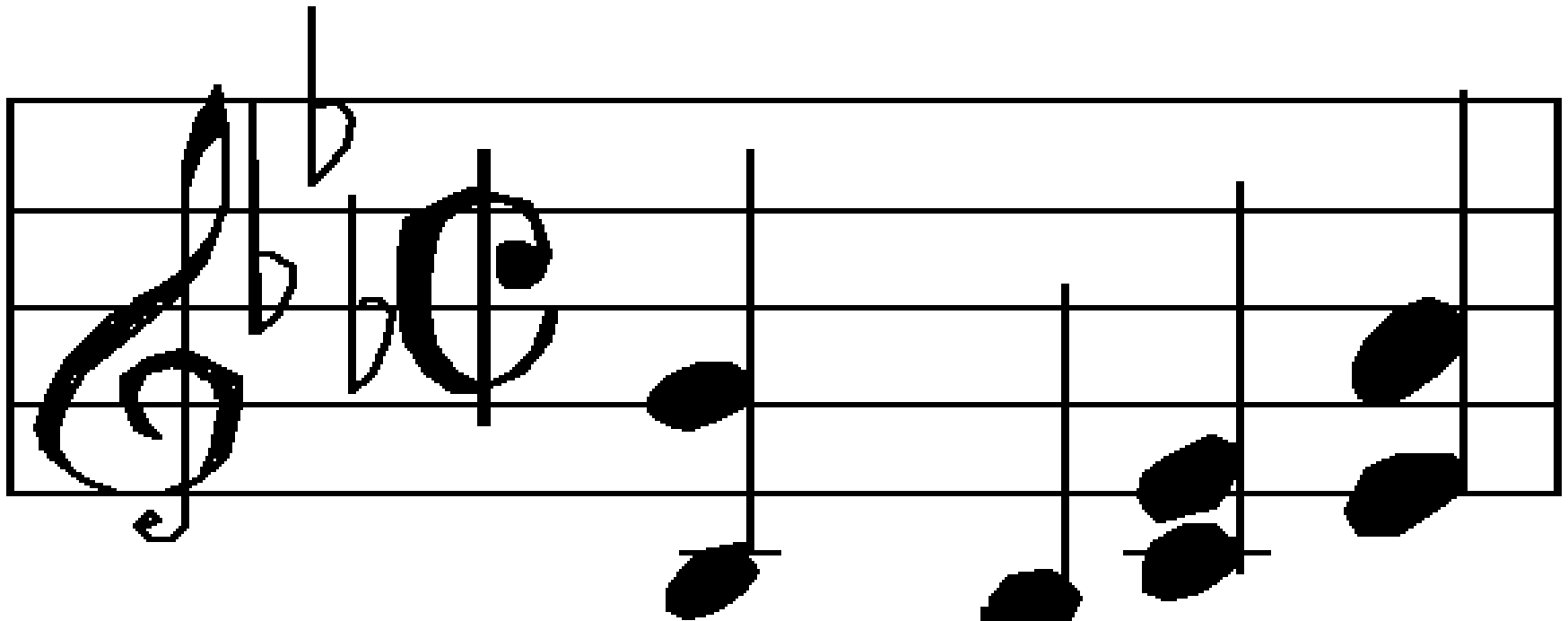
A treia Ființă
Strălucitoare a pus un
semn pe fruntea
Creștinului și i-a dat o
scrisoare cu un sigiliu
pe ea. "Citiți această
scrisoare în timp ce
călătoriți și predați-o
persoanei de la poarta
orașului Strălucire",
I-a instruit Ființa
Strălucitoare.

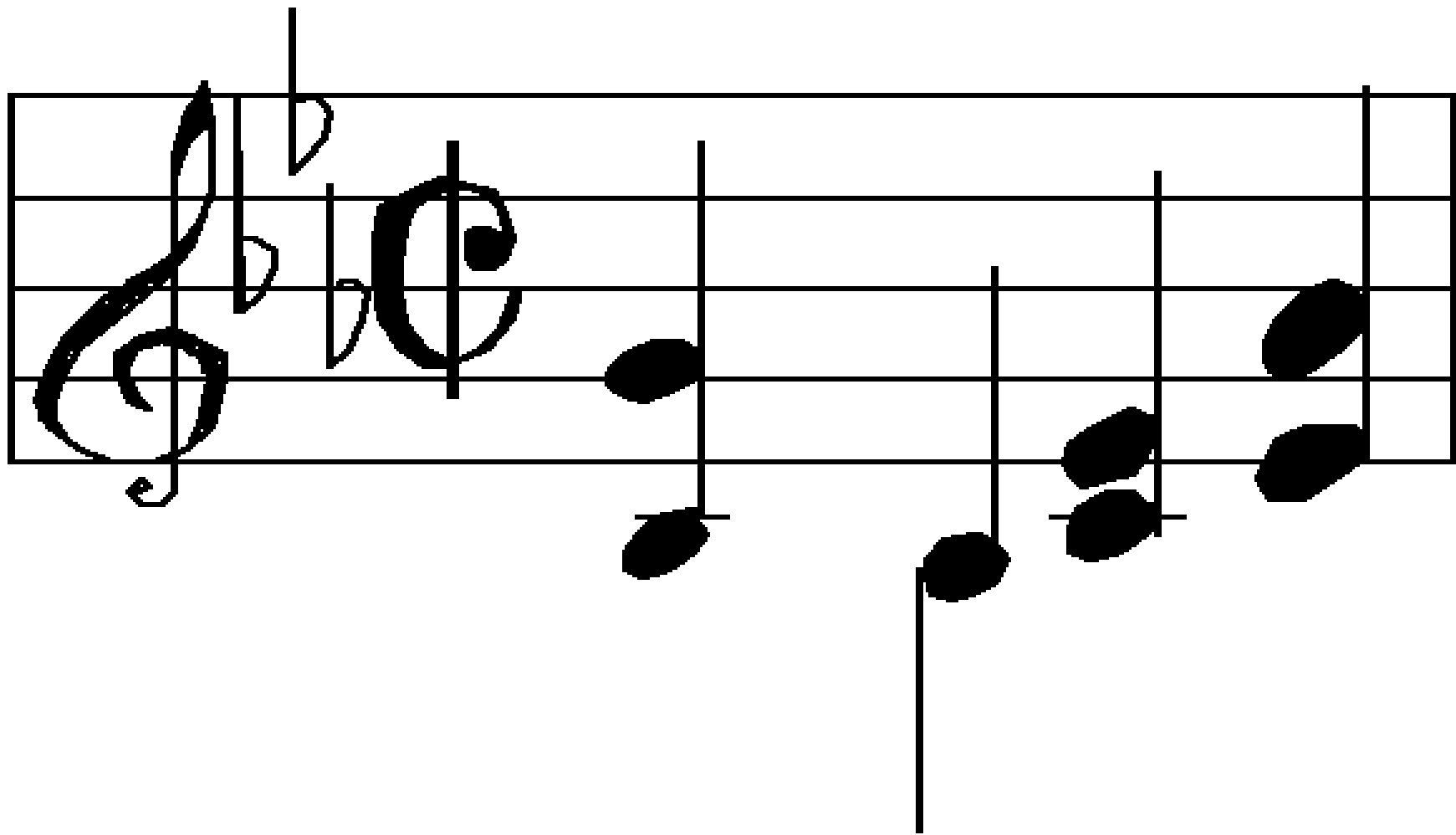
Lăsându-l pe Creștin să-și continue călătoria spre orașul Strălucire, cele trei Ființe Strălucitoare au plecat. Lacrimile Creștinului s-au prefăcut în fericire în timp ce făcea trei salturi de bucurie și izbucnea într-un cântec fericit de laudă.

Acesta a fost cântecul lui
Creștinului. "Până acum am venit
încărcat cu păcatele mele; Și nimic nu a ușurat
durerile mele, Până când am sosit aici; Oh, ce loc
minunat! Aici trebuie să fie începutul fericirii mele!"

‘Aici mi-a căzut povara de pe spate! Aici sforile legate
de mine au crăpat! Binecuvântată Cruce!
Binecuvântat mormânt! Binecuvântat mai degrabă să
fie Omul care mi-a luat rușinea! ‘

Sărirind și rîzând și lăudându-L pe Dumnezeu,
Creștinul a continuat de-a lungul autostrăzii
Mântuirii. Coborînd dealul, s-a oprit în
surprindere. Acolo, în partea de jos,
erau trei oameni legați cu lanțuri
pe picioare. Oamenii
dormeau deabinelea.

Numele bărbaților erau Naivul, Leneșul, și Îngâmfatul. Numele Naivul, înseamnă fără sens; Leneșul, înseamnă leneș și inactiv; și Îngâmfatul, însemna să crezi o minciună. Creștinul i-a privit nerăbdător pe bărbați. Ei n-ar putea ajunge niciodată la cruce pe aici.

"Trezește-te!" Creștinul a strigat. "Te voi ajuta să scapi de lanțuri! Diavolul e ca un leu care urlă. Dacă el ar veni, veți fi o pradă ușoară pentru dinții lui." Cei trei bărbați și-au frecat ochii și s-au uitat la Creștin. Dar nu s-au ridicat.

Naivul s-a uitat în jur. În spatele lui; în față; pe fiecare parte; chiar în sus. "Nu văd niciun pericol", a spus el. Alături de el, Leneșul a căscat un căscat mare. "Am nevoie de un pic mai mult somn", a spus el. Creștinul aștepta să audă ce va spune Îngâmfatul.

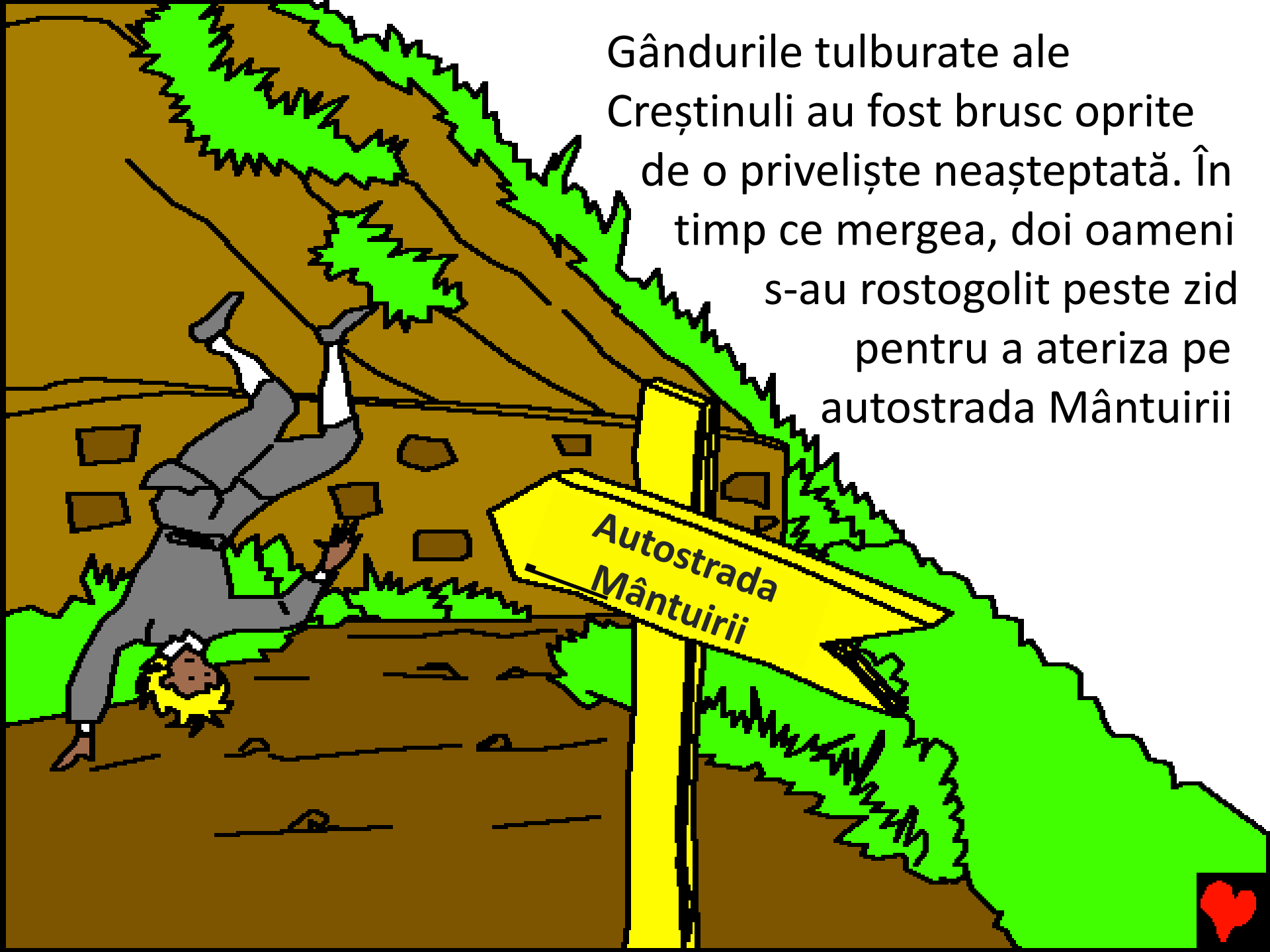
"Fiecare cadă trebuie să stea pe fundul ei." Ce declarație ciudată a făcut Îngâmfatul. A fost, probabil, un mod politicos de a spune Creștinului să-și vadă de drumul lui și să-l lăse pe cei trei să meargă în a lor. N-au vrut să-i audă cuvintele de avertizare.

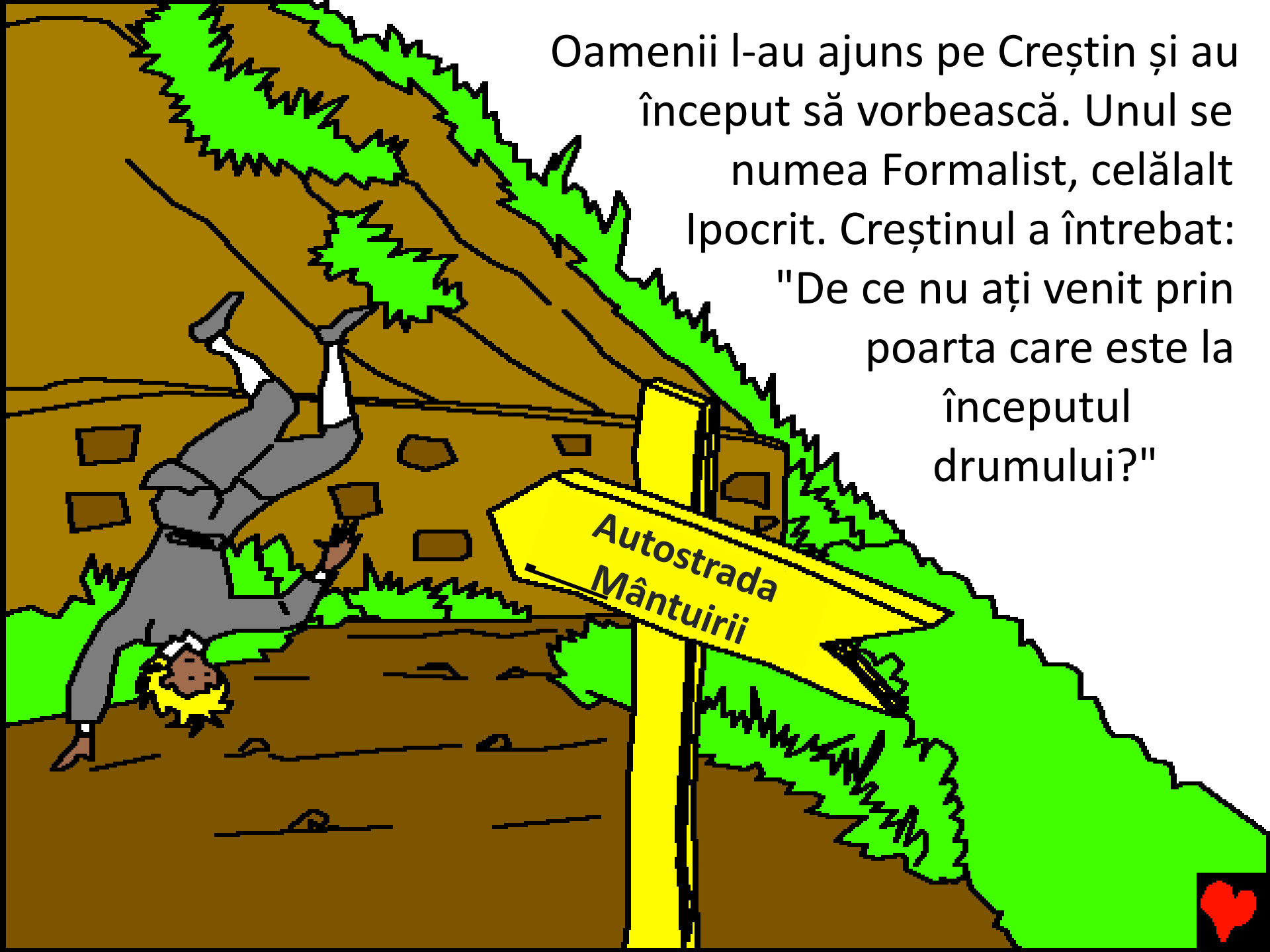
În timp ce cei trei bărbați se așezau înapoi să doarmă, Creștinul a plecat, trist și îngrijorat. El era tulburat de faptul că cei trei oameni s-au gândit prea puțin la efortul lui de a-i ajuta trezindu-i, sfătuindu-i și oferindule ajutor cu lanțurile lor.

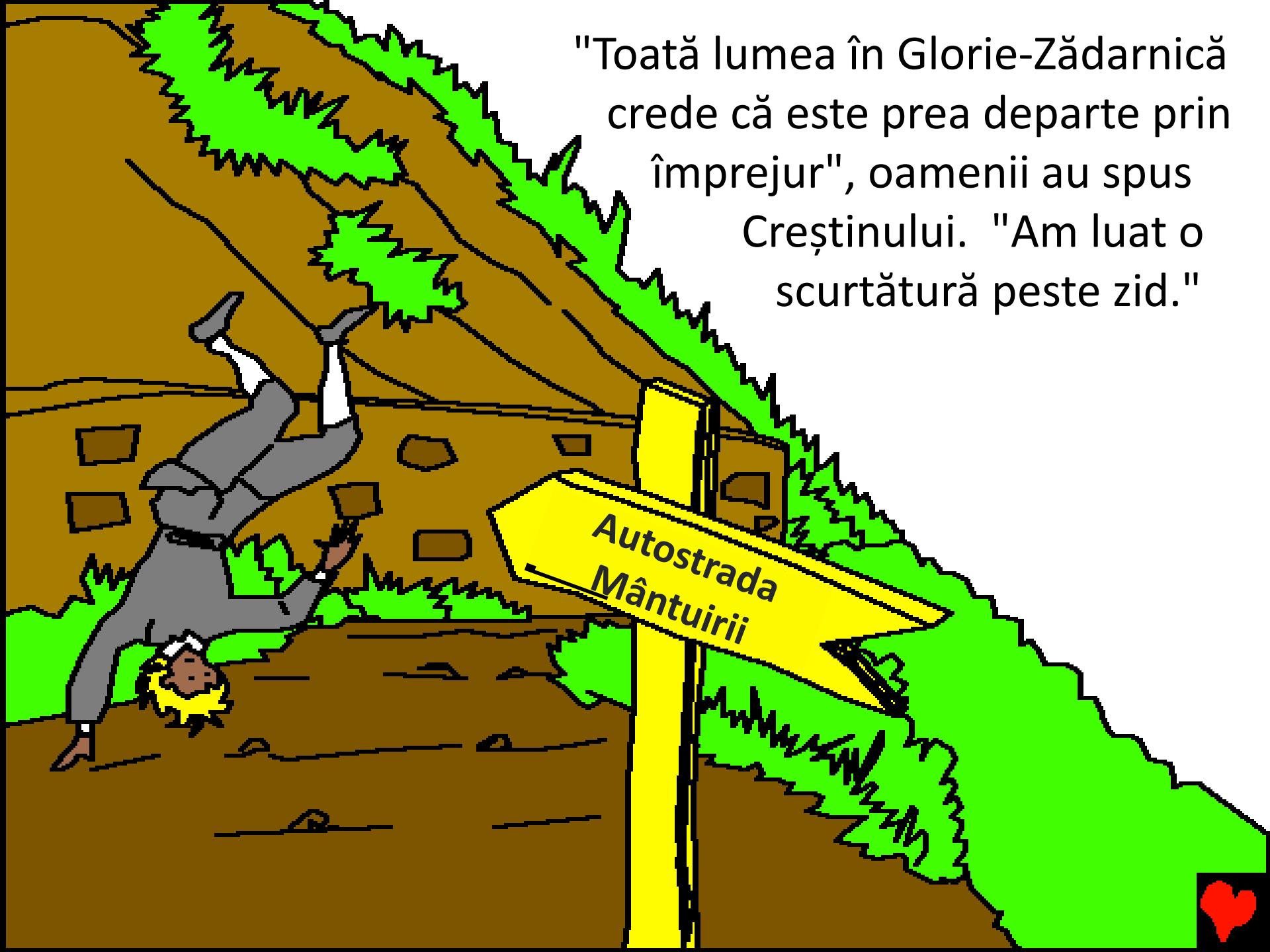
Gândurile tulburate ale
Creștinii au fost brusc oprite
de o priveriște neașteptată. În
timp ce mergea, doi oameni
s-au rostogolit peste zid
pentru a ateriza pe
autostrada Mântuirii

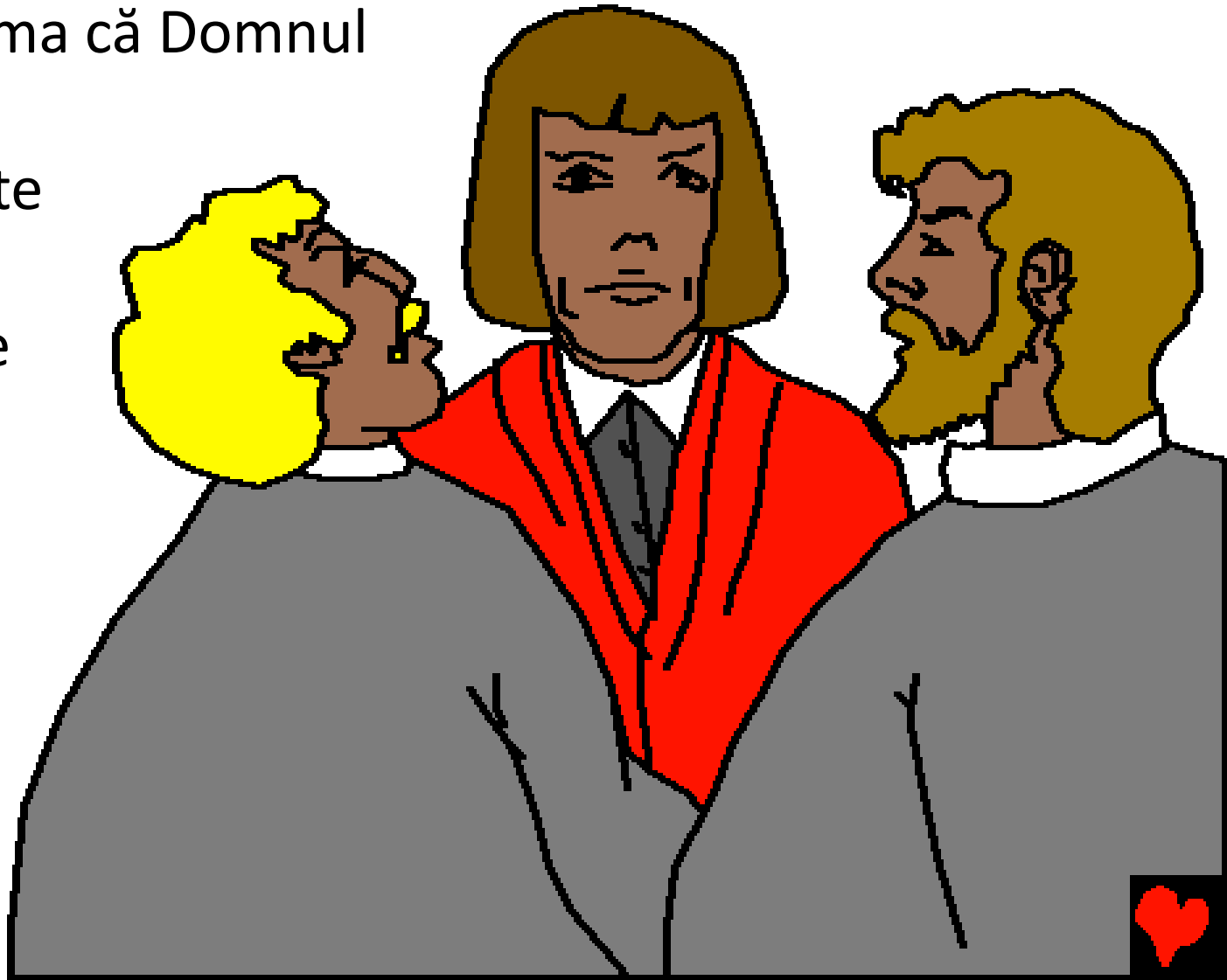
Oamenii l-au ajuns pe Creștin și au început să vorbească. Unul se numea Formalist, celălalt Ipocrit. Creștinul a întrebat: "De ce nu ați venit prin poarta care este la începutul drumului?"

"Toată lumea în Glorie-Zădarnică crede că este prea departe prin împrejur", oamenii au spus Creștinului. "Am luat o scurtătură peste zid."

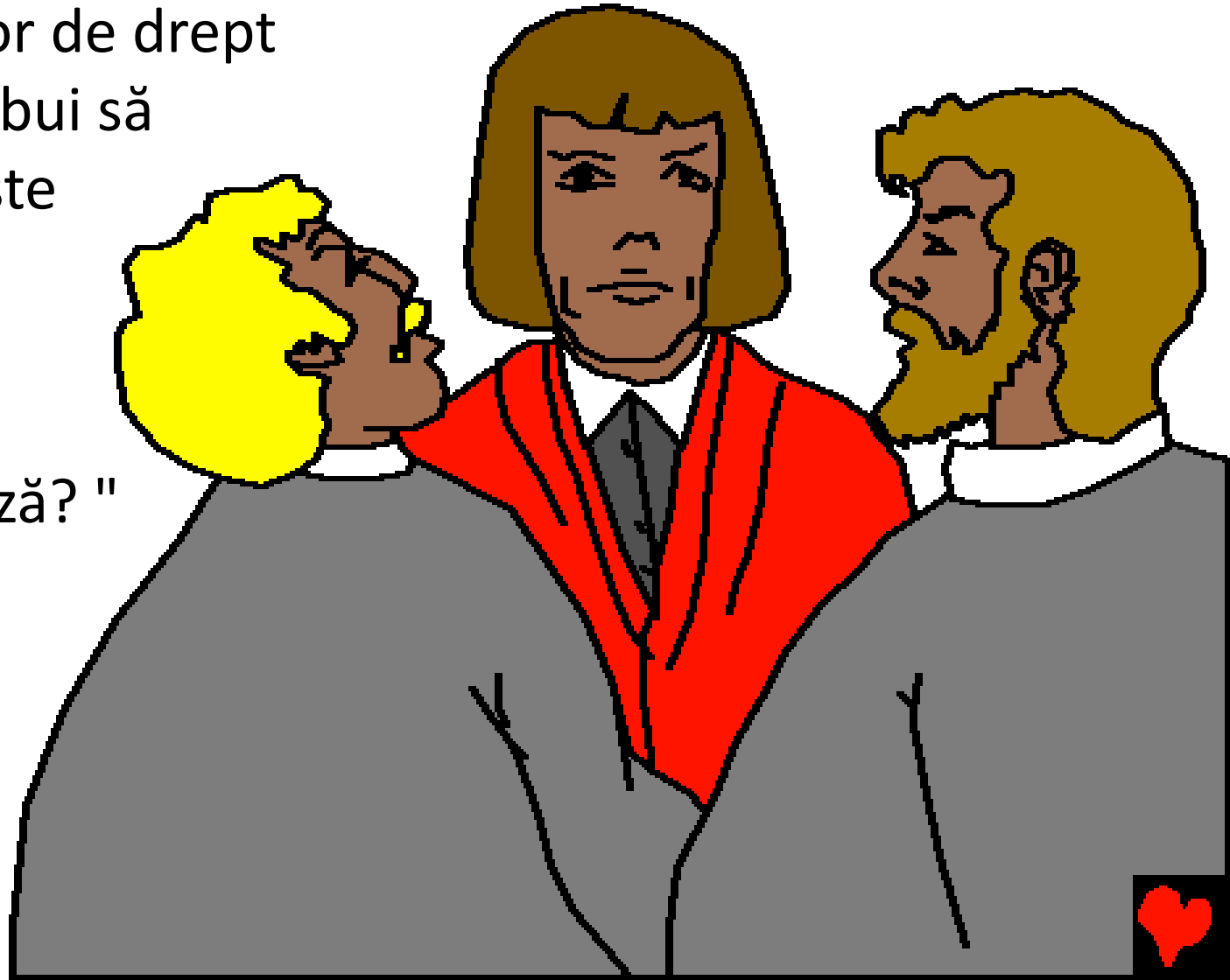

Creștinul le-a spus Cuvântul
Domnului cu privire la
problema de a intra pe cale.
"Nu vă dați seama că Domnul
acestui loc va
considera că este
o ofensă să
ignorați regurile
Sale și să veniți
așa cum voi
înșivă ați ales?"

"Oamenii fac aceasta de mai bine de o mie de ani", a răspuns Formalistul Ipocritul.

"Orice judecător de drept imparțial ar trebui să considere că este legal. Oricum, atâta timp cât vom ajunge pe cale, ce contează? "

"Tu ci intrat pe poartă", s-au certat oamenii. "Noi am venit rostogolindu-ne peste zid. Suntem pe același drum, nu-i așa?" "Eu merg după regurile stabilite de Stăpânul meu", a spus Creștinul. "Voi ați venit fără îndrumarea Lui. Veți ieși fără mila Lui."

"Ai grijă de tine", au
răspuns bărbații. Apoi
Formalistul și Ipocritul
i-au spus Creștinului că
au respectat legile la fel
de bine ca și el. Ei au
spus că singura
diferență pe care
o puteau vedea
era că Creștinul
purta o haină.

"Nu veți fi mântuiți prin respectarea legilor, din moment ce nu ați venit pe singura ușă pe care Însuși Domnul o oferă", le-a spus Creștinul.

"Cât despre haina mea, am luat-o de la Domnul locului unde călătoresc."

El a atins insigma halatului ușor.

"Această haină este darul bun al Domnului meu pentru mine. N-am avut nimic, doar zdrențe înainte. Mă mângăie și pe mine, pentru că eu cred că Domnul meu mă va cunoaște cu această haină când voi ajunge la poarta cetății Strălucire."
Creștinul a zâmbit, apoi a arătat spre frunte.

"Poate că nu ați observat", a spus Creștinul. "Am și un semn pe frunte. Unul dintre cei mai de încredere servitori ai Domnului meu a pus-o acolo în ziua în care povara mea s-a rostogolit de pe umerii mei. Și asta nu e tot!"

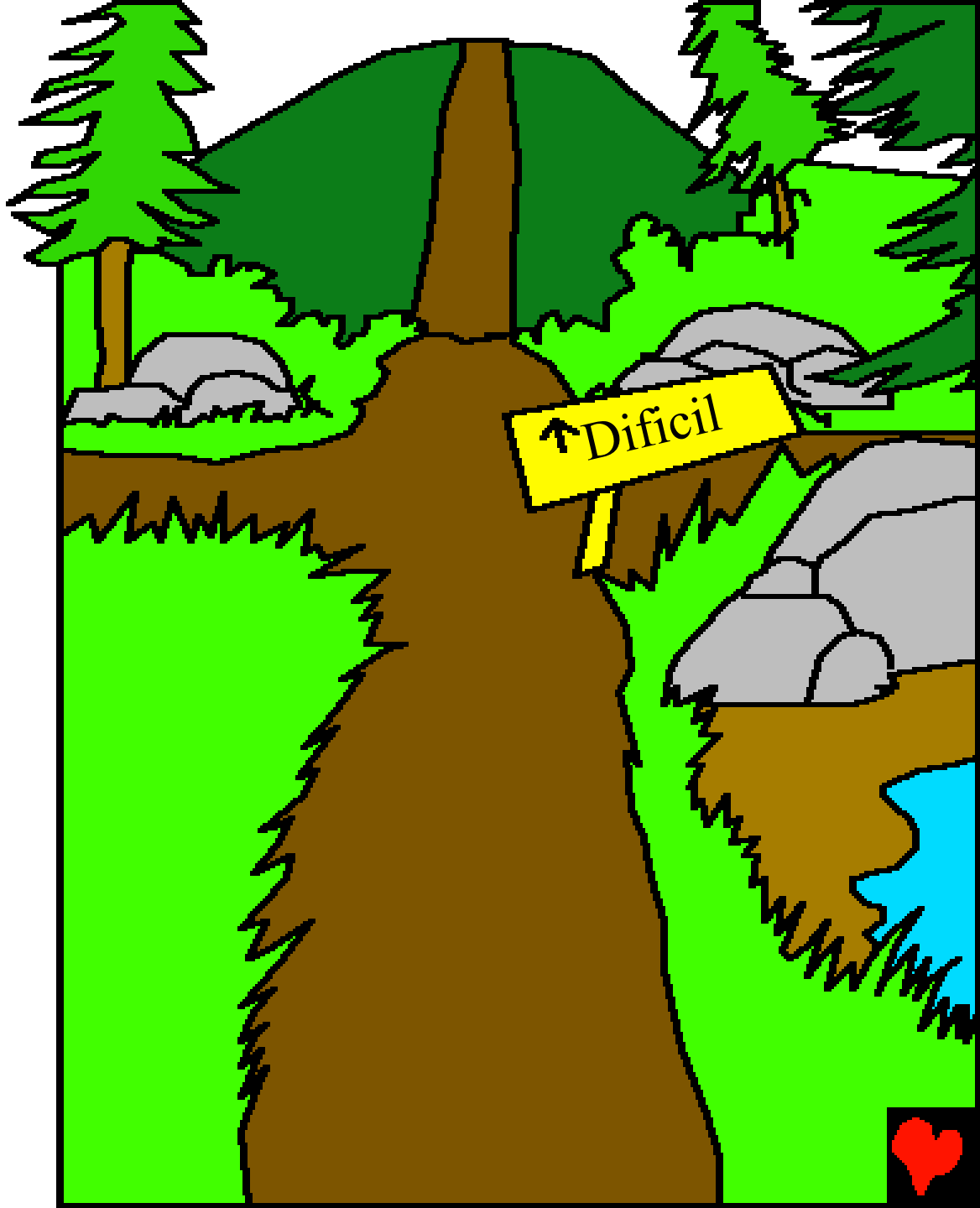
"Am, de asemenea, o scrisoare, pecetluit cu sigiliul Domnului meu." Creștinul a ridicat scrisoarea. Acest lucru este de a mă consola în timp ce citesc pe drum. Prin această scrisoare voi intra în cetatea Strălucire." El și-a ascuns scrisoarea sub haină.

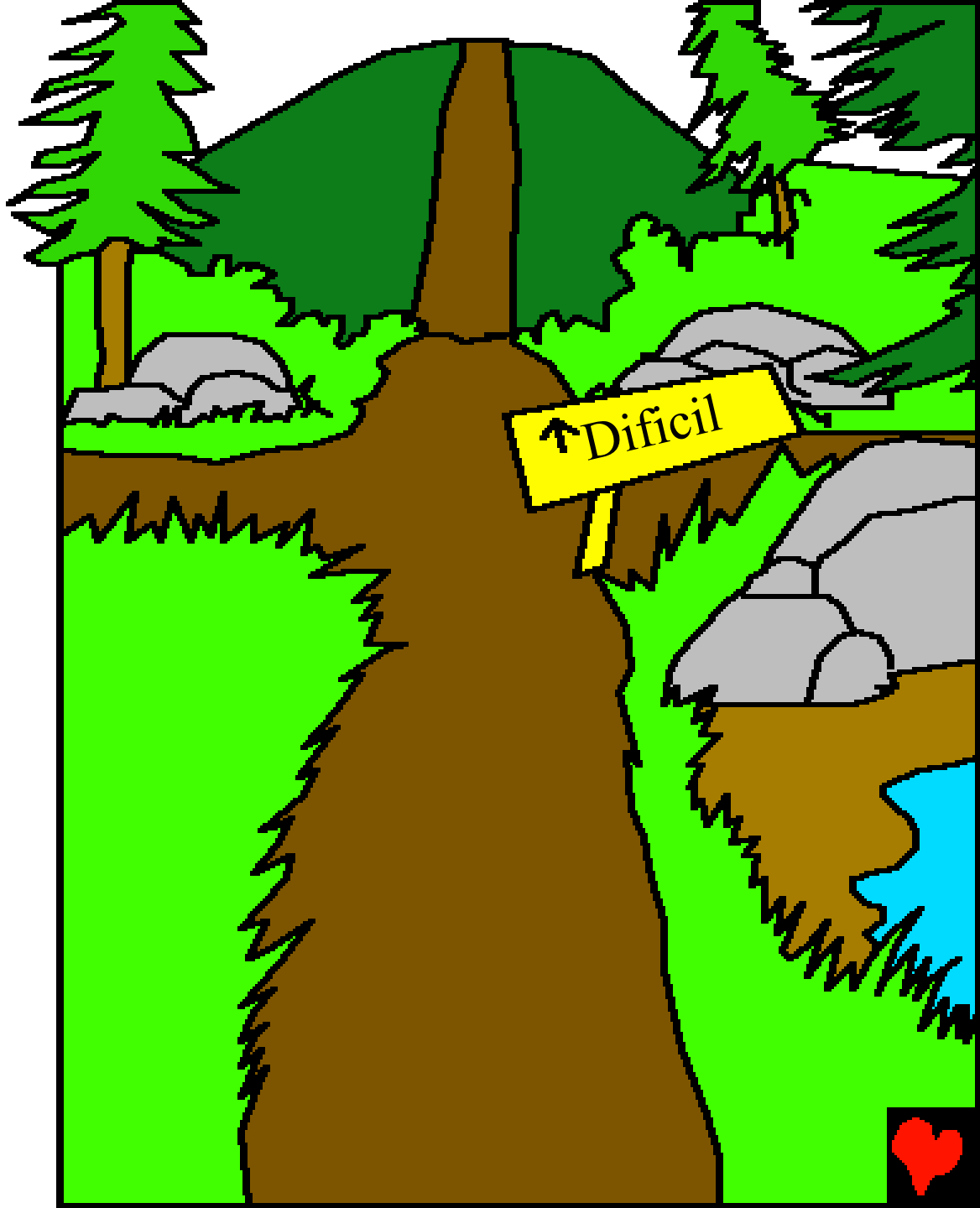
Formalistul și Ipocritul nu au dat niciun răspuns, dar s-au uitat unul la altul și au râs batjocoritor la Creștin. Apoi l-au lăsat să meargă singur. În timp ce mergea, citea scrisoarea dată de unul dintre ființele strălucitoare de la încrucișare.

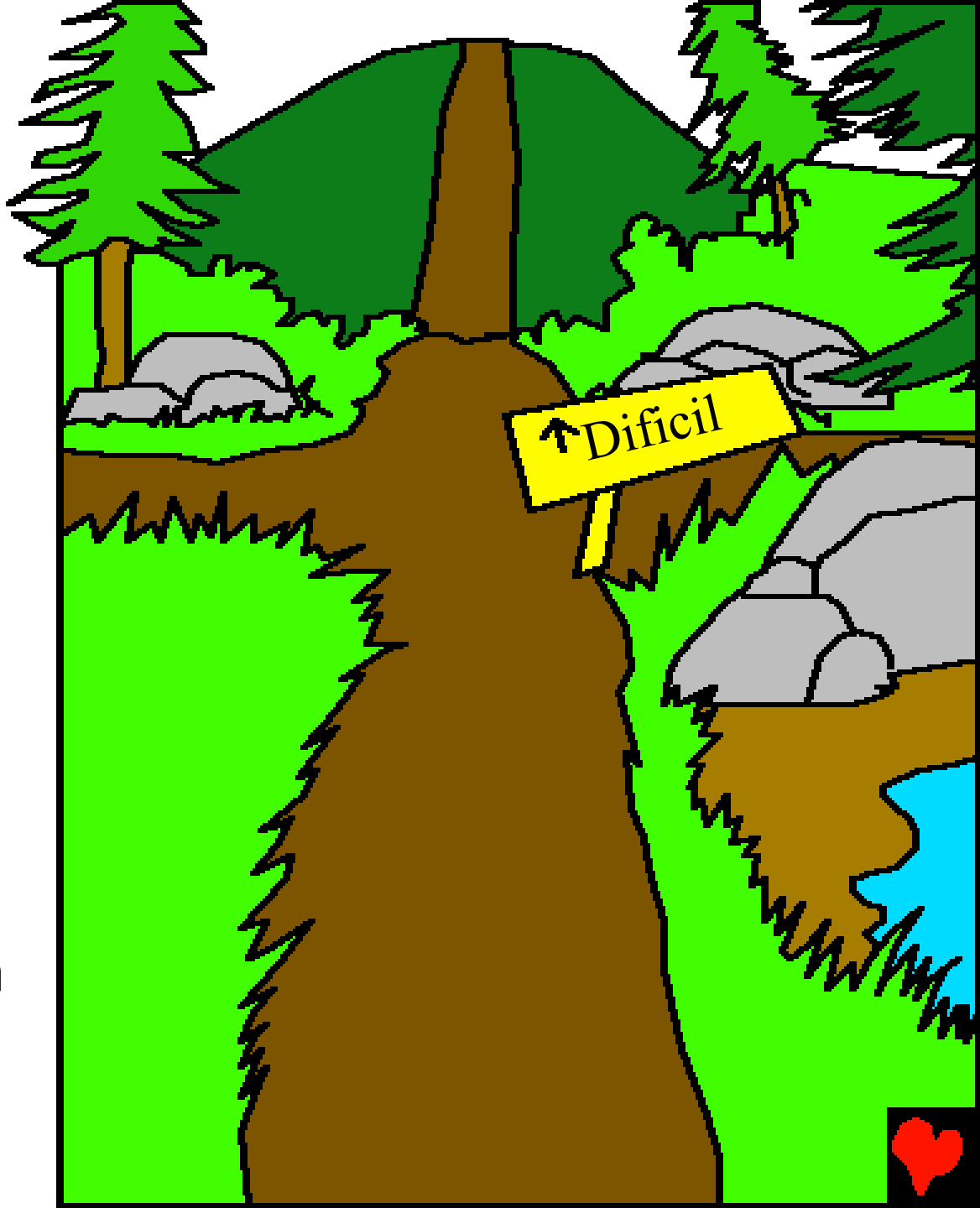
Oamenii au ajuns la poalele unui deal numit Dificultate. Acolo curgea un izvor de apă minerală, iar alte două căi Dificile s-au unit pe o trecere de drumuri. O cale se numea Pericol, cealaltă Distrugere.

Două căi făceau
înconjurul dealului.
Calea îngustă care
mergea drept pe
deal se numea Dificil.
În timp ce Dificilul s-a
aplecat să bea și să
se îmbospăteze cu
apă proaspătă,
Creștinul a început să
urce dealul de-a
lungul drumului
Dificil.

Văzând cât de grea arăta cărarea numită Dificil, Formalistul și Ipocritul au examinat celelalte două căi. "Poate calea Dificil, probabil se va alătura de calea cea Dreaptă mai departe", au decis. Formalistul a început să meargă pe calea Pericol și Ipocritul a ales să meargă pe calea Distrugere. Nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

Va Continua...